

لحه ای درنگ...

قرار بود دست دلمان را به کسی ندهیم جز اهلش، به کسانی که ما را به خودمان برسانند نه به غیر خودمان، نه پول، نه خانه، نه خیلی چیزهای دیگر زیرا «مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ» و البته اهلش نیز همان اهلِ پیتِ پیغمبر هستند و هر کس که اهلِ این پیت شود!

اگر در هر زمانی، دست به دستِ دلِ این اهلِ دل بدهیم این ها خودمان را به خودمان نشان می‌دادند، ما از این چیزی که هستیم خیلی بزرگ‌تر هستیم: «وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ» کمی باور لازم است...

میرزای شیرازی نشان داد که بایک حکم چه می‌شود کرد، بایک نوشته، فقط! امام (س) نیز فرمود که اگر کسی مقابلِ دین مابایستد مادرِ مقابلِ همه دنیای آن‌ها می‌ایستیم و البته ایستاد. علمدار امروز نیز، حضرت آقا به ما فهماند که می‌توانیم به خود واقعی مان برسیم نمونه اش، ساخت ناو جماران... درنگ بس است کمی باور...

